

JØRN LIER HORST

KEĎ SA
MORE UPOKOJÍ

Tvo najlepšie detektívky
EDICIA
LABYRINT
William Wisting

premiária

premedia

Detektívna séria prípadov Williama Wistinga

1. *Nøkkelvitnet* (Kľúčový svedok)*
2. *Felicia forsvant* (Zmiznutie Felicie)*
3. *Når havet stilner* (Keď sa more upokojí)*
4. *Den eneste ene* (Jediný)
5. *Nattmannen* (Šarha)*
6. *Bunnfall* (Až na samé dno)*
7. *Vinterstengt* (Na zimu zatvorené)*
8. *Jakthundene* (Poľovné psy)*
9. *Hulemannen* (Jaskynný muž)*
10. *Blindgang* (Zaslepenosť)*
11. *Når det mørkner* (Súmrak)*

Séria Odložený prípad:

12. *Katharina-koden* (Katharinin kód)*
13. *Det innerste rommet* (Zadná izba)*
14. *Illvilje* (Zlo)**

Séria Blix & Rammová:

1. *Nullpunkt* (Bod nula)*
2. *Røykteppe* (Dymová clona)**

Séria prípadov Detektívnej kancelárie č. 2:

1. Operácia Búrkové mračno*
2. Operácia Muž v čiernom*
3. Operácia Západ slnka*
4. Operácia Narcis*

* vyšlo v slovenčine, ** pripravujeme v roku 2020

JØRN LIER HORST

KEĎ SA MORE UPOKOJÍ

premedia

Z nórciny preložila Zuzana Demjánová

Jørn Lier Horst
KEĎ SA MORE UPOKOJÍ

Prvé vydanie, www.premedia.sk

Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2006

Copyright © Jørn Lier Horst, 2006

All rights reserved

Preklad © Zuzana Demjánová, 2019

Slovak edition © Vydavateľstvo Premedia

ISBN 978-80-8159-765-7

Pre Beatu a deti
– za čas, ktorý so mnou strávili, a za trpezlivosť

1

William Wisting položil na strechu auta maják, a keď vychádzal z garáže pod policajnou budovou, poriadne dupol na plyn. Modré svetlo preťalo tmú aj hmlu, ktorá sa valila na mesto od mora.

Výjazdy nepatrili k jeho náplni práce, ale hliadka bola na opačnej strane fjordu, kde horela chata. Keď prišlo hlásenie, bol na oddelení sám a neostávalo mu iné, len sa tam vybrať.

Nebol pripravený na pohľad, ktorý sa mu naskytol.

Sklo na dverách lekárne bolo rozbité a vnútri sa kopili črepiny. Na schodoch ležal od pása nahor nahý muž v čiernych oblekových nohaviciach. Okolo bokov mal uviazanú bielu košelu. Vyzeralo to, akoby sa opil a padajúc rozbil presklené dvere. No niečo tu nese-delo. Nieкто ho sem uložil. Ležal v stabilizovanej polohe, ktorú si pamätal z kurzu prvej pomoci. Ruku mal pod lícom, všetko bolo ako z učebnice – to Wistinga zarazilo. Všimol si krv presakujúcu cez košelu. Nieкто ju použil namiesto obväzu.

Nasucho preglgol a siahol po vysielacke.

„Potrebujem sanitku,“ oznámil pevným hlasom operačnej centrále.

„Sanitku?“ zachrapčalo z vysielacky.

„Sanitku. Do stavernskej lekárne,“ potvrdil Wisting svoju požiadavku a odhodil mikrofón na sedadlo spolujazdca.

Muž sa nehýbal, oči mal zatvorené a ústa pootvorené. Z kútika úst mu vytiekli sliny zmiešané s krvou, teraz už boli zaschnuté.

Bol asi v jeho veku, mohol mať niečo po štyridiatke, ale bol podstatne svalnatejší a vytrénovanejší. Mal vyslovene atletickú postavu a výrazné mužné črty tváre. Nebol oholený, mal asi dňové strnisko.

Wisting ho zľahka potľapkal po tvári. Z nosa mu vyprskla hutná lepkavá tekutina, ale inak nereagoval.

Wisting priložil k jamke na jeho krku dva prsty a pokúsil sa mu nahmatať pulz, ale cítil len teplú a vlhkú pokožku.

Pred pekárstvom na opačnej strane ulice stáli dve staršie ženy so psami na vôdzke. Váhavo k nemu vykročili.

„Napadlo nám, že zavoláme sanitku,“ povedala jedna, „ale nemali sme pri sebe telefón.“

Wisting nevedel, čo im má na to povedať a znova uprel pohľad na muža. Všimol si tetovanie na jeho paži. Malé oko na bledej pokožke bolo vytetované tak precízne a pôsobilo tak živo, že Wisting nevedojak sklopil pohľad.

Pritisol prsty k opačnej strane mužovho krku a vtom sa mu zdalo, že cíti slabý pulz. Nebol si však istý, či to nie je tep v jeho prstoch, a tak priložil ucho k mužovým ústam. V hrudi mu chrčalo – vzduch a tekutina. Wisting si bol istý, že to nie je dobré znamenie, ale aspoň vedel, že žije.

Biela košeľa rýchlo nasiakla krvou. Wisting si vyvliekol z nohavíc opasok a omotal ho okolo provizórneho obväzu, aby vytvoril ešte väčší tlak na ranu. Odstúpil pár krokov dozadu a znovu sa na muža zahľadel. Neostávalo mu iné len čakať na sanitku.

„Len tu tak ležal,“ ozvala sa z ničoho nič jedna zo žien.

„Videli ste tu aj niekoho iného?“ zaujímalo Wistinga.

Ženy sa na seba pozreli.

„Videli sme auto,“ odpovedala mu jedna váhavo.

„Aké?“

Po chvíli vyhlásila: „Malé... sivé... tuším. Šlo rýchlo... a v protismere.“

Wisting bol sklamaný, že si toho nevšimli viac, ale snažil sa to nedávať najavo. Vtom upútalo jeho pozornosť sklo na podlahe lekárne. Medzi črepinami čosi ležalo. Bolo to vlasaté a strapaté. Chvíľu mu trvalo, kým si uvedomil, že je to trol. Škaredý trol z kameňa s namaľovanými očami a rozčuchanými vlasmi, aké sa predávali na recepciách hotelov a letiskách.

Wisting vybral z vrecka mobil a takmer vytočil číslo Finna Habe-

ra. Zvyk je železná košeľa. Občas zabudol, že starý kriminalistický technik je už v penzii. Espen Mortensen, ktorý ho nahradil, bol však rovnako dobrý.

Zodvihol mu takmer okamžite.

„Môžeš prísť?“

„Kam a kedy?“

„Do stavernskej lekárne.“

„Čo sa stalo?“

Wisting sa pozrel ponad plece, akoby sa odpoveď na tú otázku nachádzala niekde na chodníku. Videl však len čiernu mačku, vykračovala si po tmavom asfalte.

„Neviem,“ odvetil mu podľa pravdy. „Fakt neviem.“

Prudký nápor vetra sa oprel do kúdolov hmly a popohnal ich dole úzkou ulicou. Wistinga zaplavil nepríjemný pocit. V najhoršom prípade..., zauvažoval a v hlave sa mu začala formovať teória.

V najhoršom prípade tento muž zomrie.

Preglgol.

V najhoršom prípade ho niekto položil na tieto schody preto, aby tu umrel.

2

Projektor premietol na stenu záber muža z lekárne. Ležal na nemocničnej posteli, oči mal zatvorené. K lícu mal prilepenú plastovú hadičku, viedla do nosa. Bol zaintubovaný, takto sa dostával do jeho tela kyslík. Mužova tvár pripomínala chladnú a meravú masku.

V zasadačke boli tri osoby. Espen Mortensen a Torunn Borgová sa uprene pozerali na fotku. Mal prísť aj Nils Hammer, Wisting ho o to požiadal, ale zatiaľ sa neukázal. Vlastne patrilo pod protidrogové a pracoval štýlom, aký uznal za vhodný – či už bol v kancelárii, alebo v teréne. Bola to kontroverzná postava, ale zároveň aj jeden z najlepších vyšetrovateľov, akých na oddelení mali. Wisting si ho preto bral do tímu vždy, keď šlo o nejaký výnimočný prípad.

„Záchranári ho včera večer previezli vrtuľníkom do Ullevålu

a v noci ho operovali,“ informoval ich na úvod Mortensen a kývol na fotku. „Jeden z lekárov nám poslal tento záber.“

„Postrelili ho,“ dodal ešte.

Aj Wisting dostal asi pred hodinou správu od lekárov a rozhodol sa zavolať poradu. Všimol si, že Torunn zbystrila pozornosť, keď zistila, že muža postrelili.

„Jeho stav je stále vážny,“ vysvetlil im Mortensen. „Má rozsiahle vnútorné zranenia.“

Vtom sa dvere do malej zasadačky prudko otvorili a zadupotal pri nich Nils Hammer.

„Kurva, asi som zavaril prevodovku,“ poznamenal a zviezol sa na stoličku. „Od Torstrandu idem pešo,“ vzdychol a spakruky si otreľ pot z čela.

Wisting sa usmial. Starý Hammerov ford nespočetnekrát havaroval a výdavky na jeho opravy už zrejme hraničili s tým, čo si mohol z policajného platu dovoliť.

„Pokračuj,“ mávol Hammer Mortensenovi.

Ten prikývol a zhrnul, ako to s mužom v ullevålskej nemocnici vyzerá: „Má strelnú ranu do brucha a leží v kóme.“

„Kto to je?“ skočil mu do reči Hammer.

„Nevieme,“ odpovedal Mortensen. „Nemal pri sebe doklady a nehlásili nám žiadnych nezvestných, ktorých opis by sa naňho hodil.“

Mortensen ťukol do klávesnice počítača a na stenu sa premietol detailný záber tetovania na mužovej paži. Bola to pôsobivá práca, v tmavej zrenici sa odrážali malé plamene.

„Požiadal som ich, aby mi odfotili aj toto,“ pokračoval Mortensen. „Je to pomerne výnimočné.“

„Svojím spôsobom si to protirečí,“ vyhlásila Torunn Borgová. „Podľa mňa muži s takýmto tetovaním zvyčajne nenosia oblek. Možno sa obliekol na nejakú zvláštnu príležitosť.“

„A podľa mňa je to presne ten typ chlapa, ktorý chodí v obleku stále,“ namietol Mortensen. „Je nakrátko ostrihaný, atletickej postavy a v dobrej forme. Nepredpokladal by som uňho tetovanie.“

„Sú to len špekulácie,“ skočil im do reči Wisting. „Môžeme však

spraviť jedno: odfotíme si to tetovanie a popýtame sa v tetovacích salónoch v meste, či niekto niečo podobné nevidel.“

Torunn Borgová sa naňho usmiala a kývla hlavou na znak toho, že to zariadi.

„Kedy sa preberie?“ zaujímalo Hammera.

„To nevieme,“ odpovedal Mortensen. „Nevieme, či sa vôbec preberie.“

„Čiže je možné, že napokon budeme vyšetrovať vraždu,“ utrúsil Hammer.

Wisting pritakal. Ocitli sa na prahu nového vyšetrovania a tentoraz šlo o naozaj vážnu vec. Pokúsil sa zamaskovať mimovoľné nadšenie, ktoré cítil vždy, keď sa do niečoho podobného púšťal. Mal pocit, že práca na takomto prípade je zároveň testom, aký je vyšetrovateľ a policajt. A človek.

„Čo si zistil na mieste činu?“ odkašľal si.

Espen Mortensen sa otočil k počítaču a premietol na stenu záber schodov, pri ktorom použil trochu silnejší blesk, než bolo nutné.

„Miesto činu vlastne nepoznáme,“ vysvetlil im. „Muža niekde postrelili a obviazali a až potom ho položili k lekárnii.“

Wisting prikývol a hľadel na krvavý flak na kamenných schodoch.

„Vieme, čím ho postrelili?“ spýtal sa Nils Hammer. Posunul sa so stoličkou trochu dozadu, vťahal brucho a začal hľadať vo vreckách škatuľku so žuvacím tabakom.

Mortensen pokrútil hlavou. „Projektíl prešiel telom. Lekári nevedeli určiť, o aký kaliber šlo.“

„Čo teda hľadáme?“ spýtala sa Torunn Borgová a pripravila si zápisník.

Espen Mortensen prepol na ďalší záber. Na stene sa objavili zvyšky mužovej košele. Nemocničný personál ju odstrihol tak, aby neporušili uzol, ktorý prikrýval ranu. Bola nasiaknutá krvou a deravá na miestach, kde ňou prešiel projektíl. Wisting si všimol, že chýba aj niekoľko gombíkov, akoby mu niekto košeľu roztrhol, aby zistil, ako vážne je zranený.

„Poslal som jeho oblečenie na súdne lekárstvo,“ oznámil im Mortensen. „Ten alebo tí, ktorí ho obviazali, museli zanechať na látke pot alebo kožné bunky, z ktorých by sa dala získať DNA.“

Espen Mortensen znovu ťukol do klávesnice a premietol ďalší záber.

„Ten uzol som rozviazal,“ pokračoval a ukázal na fotku.

„Zapaľovač,“ poznamenala Torunn Borgová.

„Našiel som ho v uzle.“

Wisting sa naklonil dopredu a naklonil hlavu nabok, aby si fotku lepšie preštudoval.

„Škrtidlo,“ vysvetlil im Mortensen. „Otvorená rana sa má silno obviazať, aby sa zamedzilo strate krvi. Pre znásobenie efektu sa často vkladá do uzla nejaký kompaktný predmet.“

„*Soft Service*,“ prečítal Wisting.

Espen pokýval hlavou. Na ďalšom zábere bol zapaľovač odfotený z boku. *Rester.no*.

„Je to reklamný zapaľovač miestnej firmy,“ vysvetlil im. „Hovoril som s jej majiteľom. Dal vyrobiť tisíc takýchto zapaľovačov, polovicu už rozdal.“

Nils Hammer sa uškrnul: „Tak to už áno! Ani sme sa nenazdali a počet možných páchatelov sa zredukoval na päťsto osôb.“

„Komu ich dával?“ spýtala sa Torunn Borgová.

„V obehu je ich zrejme menej než päťsto,“ odpovedal Mortensen, ktorý si nevšimol Hammerovu ironickú poznámku. „Zapaľovače rozviezol do stánkov, trafik a všade tam, kde sa predávajú cigarety. Zašiel som dnes do jednej trafiky. Škatuľu so zapaľovačmi majú pri pokladnici. Zatiaľ ich rozdali len dvadsaťpäť. Radšej zapaľovače predávajú, aby na tom zarobili, ale ak si niekto chcel kúpiť zápalky, tak mu ponúkli reklamný zapaľovač.“

„Aspoň vieme, že páchatel je nejako prepojený s naším mestom,“ povedala Torunn Borgová a zabubnovala perom o zápisník.

„Nezabúdaj, že obeť nemusel obviazať páchatel,“ upozornil ju Hammer. „Toho, kto mu poskytol prvú pomoc, by sme mali označiť skôr za záchrancu.“

„Nemyslíš si, že šlo s najväčšou pravdepodobnosťou o nehodu?“ namietla Torunn Borgová. „Možno sa postrelil nešťastnou náhodou alebo ho postrelil nešťastnou náhodou nejaký kamarát.“

Wisting to pripúšťal ako zmysluplné vysvetlenie celej situácie a pokúšal sa nedať najavo sklamanie, že prípad bude taký jednoduchý.

„Prečo teda nezavolať sanitku?“ namietol Hammer.

„Možno šlo o nelegálnu zbraň,“ povedala Torunn Borgová. „Radšej ho teda odviezli do mesta, položili na schody pred lekárňou a rozbili dvere, aby si boli istí, že sa zapne alarm a postarajú sa oňho.“

„Tak to ho mali radšej prepraviť do Larviku a tam položiť pred nemocnicu,“ nedal sa Hammer. „To sú teda fakt kamoši, len čo je pravda.“

„Čo nám to prezrádza o páchatelovi, prípadne o záchrancovi?“ spýtal sa Wisting. „Okrem toho, že je mizerný kamarát.“

„Vie, ako poskytnúť prvú pomoc,“ vyhlásila Torunn Borgová.

„Súhlasím,“ prikývol Wisting. „To, ako ho uložil na schody a obviazal, naznačuje, že ide o osobu, ktorá je vyškolená a vie, ako na to.“

„Prepojenie na mesto,“ pripomenul im Hammer a ukázal na zapalovač na zábere.

To bolo všetko, nikto viac sa neozval. Espen Mortensen znova šťukol do klávesnice. Na stene sa objavil strapatý kamenný trol.

„Trola hodili do presklených dverí,“ vysvetlil im. „Sňal som z neho dva odtlačky prstov.“

„Takže našou najlepšou stopou je trol?“ uškrnul sa Hammer a mľaskol perou, pod ktorú si vopchal trochu tabaku.

„Musíme si rozdeliť pracovné úlohy,“ vyhlásil Wisting. „Najdôležitejšie je identifikovať obeť.“ Otočil sa k Torunn Borgovej: „Udržuj kontakt s nemocnicou a postaraj sa o to, aby nám zavolali, keď sa preberie. Potrebujeme jeho odtlačky prstov, čiže budeme musieť požiadať o pomoc nejakého kriminalistického technika z osloského oddelenia.“

„A fotka v novinách?“ navrhol Hammer.

„Na to je priveľa,“ odpovedal Wisting a namieril perom na Nilsa Hammera. „Ty si vezmi na starosť trola.“

„Trola?“

„Kde ho vyrobili a kde predali...“

Hammer prevrátil oči, ale zapísal si to.

„S Torunn zájdite do Stavernu a zistite, čo sa tam povára. Nieкто niečo určite vie.“

„A čo ja?“ spýtal sa Mortensen.

„Ty?“ usmial sa naňho Wisting. „Ty sa vyberieš na Kaupang.“

„Na Kaupang?“

„Zhorela tam chata.“

„Nemali by sme sa zamerať na tento prípad?“ namietol Mortensen.

„Smernica o postupe orgánov činných v trestnom konaní, kapitola sedem,“ odpovedal Wisting a mykol plecami. „V prípade požiaru alebo nehody musí prebehnúť policajné vyšetrenie – a my nemáme k dispozícii iných technikov.“

William Wisting vstal a dal tým ostatným najavo, že porada sa skončila.

„Poponáhľaj sa,“ dodal ešte a uprel pohľad na Mortensena. „Mám taký pocit, že čoskoro ťa budem potrebovať pri inom prípade.“

3

Espen Mortensen mu zavolať o 13.03. Wisting sa práve usadil k písaciemu stolu so šálkou kávy. So slúchadlom pritisnutým k uchu si odpil a počúval, čo mu technik hovorí. Keď skončil, odložil šálku na včerajšie noviny a uvedomil si, že keď sa vráti, bude už studená.

Vo dverách sa takmer zrazil s Hammerom.

„Prišiel som podať hlásenie o trolovi,“ zahrmel Hammer, uškrnul sa a zamával hárkom papiera.

„Kašli na trola,“ mávol Wisting rukou. „Radšej poď so mnou.“

Zhorenisko sa nachádzalo na východne orientovanom svahu na samom kraji Kaupangu. Najjednoduchšie a najrýchlejšie bolo preplaviť sa k nemu člnom po fjorde, ale policajti aj požiarnici dorazili na miesto autami a zvyšných tristo metrov, ktoré delili chatu od hlavnej cesty, prešli pešo. Za ten čas stihla zhorieť takmer do tla, zachránili len komín a staré murované schodisko. Od chaty sa chytala aj tráva a nízky porast v okolí. Celá stráň bola čierna a vznášal sa nad ňou kyslý pach dymu.

Mrholilo a od severovýchodu dul chladný vietor, čo ešte viac podporovalo sklúčenú náladu. Za policajnými páskami sa na malej

vyvýšenine zhromaždila nevelká skupinka divákov, dostatočne ďaleko na to, aby nedovideli, čo sa vlastne na zhorenisku deje.

Espen Mortensen mal na sebe tmavomodrú kombinézu, stál na brehu mora a skláňal sa nad zápisníkom.

„Sem!“ zakričal, keď zodvihol pohľad a všimol si ich.

Pristúpili k zelenej celtovine rozprestretej na plochom kameni. Uprostred nej ležali zuhoľnatené ľudské pozostatky schúlené do fetálnej pozície. Z hlavy neostalo takmer nič, ruky a nohy sa scvrkli do kýptov.

Wisting sa otočil a pozrel na ruiny chaty, kde požiarnici práve stáčali hadice.

„Tak hovor,“ vyzval ho.

„Bol som tu asi hodinu, keď ho požiarnici objavili,“ vysvetlil im Mortensen. „Ležal v rozvalinách.“

„Kto to je?“ spýtal sa Nils Hammer a so záujmom sa sklonil nad zuhoľnateným telom.

„Netuším.“

„Majiteľ chaty?“ nadhodil Hammer a znovu sa vystrel.

„Nie, s tým sme sa rozprávali.“

„Komu chata patrí?“

„Je to trochu komplikované.“ Espen Mortensen sa poškriabal po hlave. „Celý tento polostrov patrí Jonnymu Sundquistovi zo Stavernu, ale pozemok si dlhodobo prenajíma Dag Stubbenes. Je majiteľom chaty, ale nepoužíva ju. Prenajal ju.“

„Komu?“

„To nevie.“

„On to nevie?“

„Požiarnici mu volali a on sa tu dnes ráno zastavil, ale nepamätal si meno nájomcu a ani to, kam založil nájomnú zmluvu.“

„Čo je tamto?“ spýtal sa Hammer a ukázal na akýsi zuhoľnatený predmet v plastovom vrecku vedľa tela.

„Hm, tak to je ešte zaujímavejšie,“ zamrmlal Mortensen a zodvihol vrecko. „Našiel som to na tele. Dúfam, že nám to pomôže identifikovať obeť.“

„Je to nejaký šperk?“ spýtal sa Hammer a zobral mu vrecko z rúk.

„Je to zo zlata, toľko ti môžem povedať,“ pokýval hlavou Mortensen. „Žiaden iný materiál by si pri takomto požiari nezachoval formu a tvar.“

Hammer poťažkal vrecúško na dlani a musel s ním súhlasiť. Podal ho Wistingovi.

Bolo to akési koliesko s malou vyvýšeninou. Wisting prešiel po nej palcom. Mohla to byť tvár, ale predmet bol oblepený popolom a zuhoľnatenými neidentifikovateľnými hručkami, tak sa to nedalo určiť. Možno šlo o nejaký príviesok. Retiazka mohla byť z iného materiálu, a preto sa nezachovala.

Posúchal palcom po plaste. Z kolieska sa odlepili čierne šupinky a jemu napadlo, že to sú zrejme zvyšky kožného tkaniva človeka, ktorý šperk nosil. Rýchlo posunul vrecko ďalej.

„Možno by sa na to mohla pozrieť Torunn,“ nadhodil Mortensen. „Azda sa jej podarí zistiť, čo to je.“

Wisting prikývol, prelistoval na prázdnu stránku vo svojom zošitku a zapísal si zopár slov.

„Čo bolo príčinou požiaru?“ spýtal sa.

„Ťažko povedať,“ pokrčil plecami Mortensen. Zamierili k zhorenisku. „Mohlo ho spôsobiť čokoľvek. Porucha elektrického vedenia, hrniec na horáku, sviečka...“

„Alebo ho niekto založil, nie?“ zamiešal sa do toho Hammer.

„Chata vyhorela do tla, čiže možno sa nikdy presne nedozvieme, čo požiar spôsobilo,“ poznamenal Mortensen. „Jedna vec ma však znepokojuje,“ vyhlásil a mávol rukou k začiernenej kanistre na zemi tesne za miestom, kde kedysi boli vchodové dvere. Bola označená očíslovanou vlajočkou.

„Možno je z chaty,“ pokračoval. „Ľudia mávajú na chatách aj kanistre s benzínom. Je to pomerne bežné.“

„No rovnako dobre ju mohol aj priniesť podpaľač, obliať to tu benzínom a odhodiť,“ dokončil zaňho Hammer.

„Čo vieme o požiari?“ zaujímal sa Wisting.

„V podstate nič,“ odpovedal Mortensen a zalistoval v zápisníku. „Požiarnici dostali hlásenie sedem minút po pol deviatej večer.“

„Kto ho nahlásil?“ spýtal sa Hammer.

„Nejakí ľudia z Eftangu, ktorí si všimli plamene na opačnom brehu fjordu.“

Espen Mortensen zalistoval vo svojom zápisníku.

„Požiaričníci dorazili na miesto o dvanásť minút neskôr, to už chata vyhorela do tla. Polícia prišla štyri minúty pred deviatou, ale nezdržali sa dlho, lebo sme dostali hlásenie o mužovi v bezvedomí na schodoch pred stavernskou lekárňou.“

Wisting prikývol. Vedel o tom, že hliadku odvelili od chaty.

„Polícia to preto nestihla ani odhradiť, nikto spálenisko nestrážil – no spočiatku ani nevyzeralo, že by to bolo nutné. Požiaričníci hasili celú noc.“

„A to je všetko?“ spýtal sa Hammer.

Mortensen sa pousmial.

„Nie,“ odpovedal, ale ďalej sa nedostal. Dohneda opálený muž vo svetlom obleku a fialovej košeli nadvihol policajnú pásku, podišiel ju a zamieril k nim.

Wisting mu vykročil v ústrety, aby sa nedostal až k vyhorenej chate. Bol to päťdesiatnik, vyzeral ako človek, ktorý pracuje v kancelárii. Na čierne topánky sa mu lepilo bahno a on sa ho snažil otríeť o trávu.

„Môžem vám nejako pomôcť?“ spýtal sa Wisting.

„O tom pochybujem,“ odpovedal muž a v úsmeve mu zasvietili krivé zuby. „Patrí mi to tu,“ dodal na vysvetlenie.

„Ste Jonny Sundquist,“ usúdil Wisting a aj on sa predstavil.

„Tieto pozemky som kúpil pred ôsmimi rokmi,“ vysvetlil mu Sundquist. „Je tu krásne. Teraz nie, to je jasné, ale v lete to tu vyzerá nádherne. Nájomná zmluva na chatu bola súčasťou kúpnej zmluvy. Vlastne mi napadlo postaviť si tu dom, ale musím počkať, kým zmluva vyprší... ešte pár rokov.“

Wisting si muža mlčky premeriaval.

„Aby ste ma nepochopili zle,“ pokračoval Sundquist. „Ja som to tu nepodpálil. Pre mňa to je dlhodobá investícia.“

„Poznáte majiteľa chaty, pána Daga Stubbensa?“

„Párkrát som sa s ním stretol,“ odpovedal Sundquist. Vytiahol z vrecka vreckovku a utrel si špičky topánok. „Hovorili ste s ním?“

„Zatiaľ nie.“

„Budem k vám úprimný, niekoľkokrát som sa pokúsil vyplatiť ho z nájomnej zmluvy, ale odmietol napriek tomu, že moja ponuka bola naozaj štedrá. Preto máme teraz trochu napätý vzťah, ale samozrejme, ide čisto o biznis.“

„Ako to myslíte?“

„Keď pred pár rokmi vstúpil do platnosti nový zákon o prenájme pozemkov, nevidel som dôvod, prečo investíciu naplno nevyužiť.“

„Čiže ste mu zvýšili nájom...“

Muž prikývol.

„O koľko?“

„Od šesťdesiatych rokov nebola výška nájmu upravená. Platil mi osemsto korún ročne. Nový zákon mi umožňuje požadovať ročne až deväťtisíc korún.“

„Čiže ste mu nájom zvýšili o vyše 1000 percent.“

„Ak si to prepočítate na jednotlivé roky, tak šlo v podstate o ročné zvýšenie približne o päť percent.“

„Čo sa stane teraz, keď chata zhorela?“

„To neviem. Tak podrobne nemám tú zmluvu naštudovanú. Musí sa na ňu pozrieť nejaký právnik, ale určite znovu zájdem za Stubensom a ponúknem mu peniaze za zrušenie nájomnej zmluvy.“

Muž vytiahol z náprsného vrečka vizitku a podal ju Wistingovi.

„Ak budete mať ešte nejaké otázky, tak mi zavolajte.“

Znova sa usmial, otočil sa a odišiel. Pre krivé zuby nebol jeho úsmev taký žiarivý, ako by si zrejme prial.

Wisting sa vrátil k ostatným a povedal im o rozhovore s majiteľom pozemku.

„Kde sme to boli?“ spýtal sa potom.

„Len tak uvažujem,“ zamrmlal Espen Mortensen. „Ako často sa vlastne stanú dve závažné veci naraz?“

„Čo tým chceš povedať?“ spýtal sa Wisting.

„V ten istý večer, ako si našiel v Staverne postreleného muža, zhorí na opačnej strane fjordu chata a v rozvalinách objavíme ľudské pozostatky.“

Wisting sa pozrel na Mortensena.

„Myslíš, že to spolu nejako súvisí?“

„Možno áno,“ odpovedal Mortensen. „A nielen preto, že sa to stalo približne v rovnakom čase.“

„Ale...?“ zatiahol Hammer, keď Mortensen stíchol.

Espen Mortensen sa znovu šibalsky usmial a mávol im, aby ho nasledovali k vlajkám zastrčeným do zeme pri slnečných hodinách na veľkom kameni pred chatou.

„Nábojnice,“ zamrmlal Wisting a čupol si vedľa vlajočky s číslom sedem.

„Veľký kaliber,“ pritakal Mortensen. „Našiel som ich osem, ale iste je ich tu viac.“

Wisting vstal, ale nespúšťal pohľad z nábojníc na spálenej tráve.

„Môžu tu ležať už dlhšie,“ vyhlásil, ale sám tomu neveril. Zaspätkoval o pár krokov dozadu, akoby chcel získať lepší prehľad o situácii. Predstavoval si, čo sa tu asi mohlo stať a obrysy možných udalostí, ktoré sa ponúkali, mu pravdupovediac naháňali trochu strach.

Odkášľal si a dvakrát obišiel slnečné hodiny, potom zastal a zahľad sa na čosi pri veľkom kameni.

„Všimol si si toto?“ spýtal sa a otočil sa k Mortensenovi.

Mladý kriminalistický technik sa sklonil. Ticho zanaďoval a vytiahol z jedného zo svojich mnohých vreciek na kombinéze pinzetu. Vylovil zo zeme zdeformovaný projektil, ktorý sa zaboril do trávy.

Wisting sa naň pozrel, potom sa zahľad na nábojnice a napokon na miesto, kde kedysi stála chata.

„Včera večer sa tu niečo stalo,“ vyhlásil. „A niekto sa pokúsil zakryť všetky stopy.“

Ostatní mlčali.

„Tipujem to na prestrelku,“ pokračoval Wisting a ukázal na slnečné hodiny a zhorenisko. „Jeden sa kryl za kameňom, druhý naňho strieľal z chaty, človek za slnečnými hodinami streľbu opätovoľ.“

„Alebo opačne,“ zamiešal sa do toho Hammer.

„To je jedno: bola to prestrelka.“ Wisting sa otočil a zahľad sa ponad fjord na Stavern. „Súhlasím s tebou, Espen. Medzi požiarom a mužom na schodoch pred lekárnou musí byť nejaká súvislosť.“

Wisting si prešiel rukou po tvári. Ešte stále mrholilo, mal ju vlhkú.